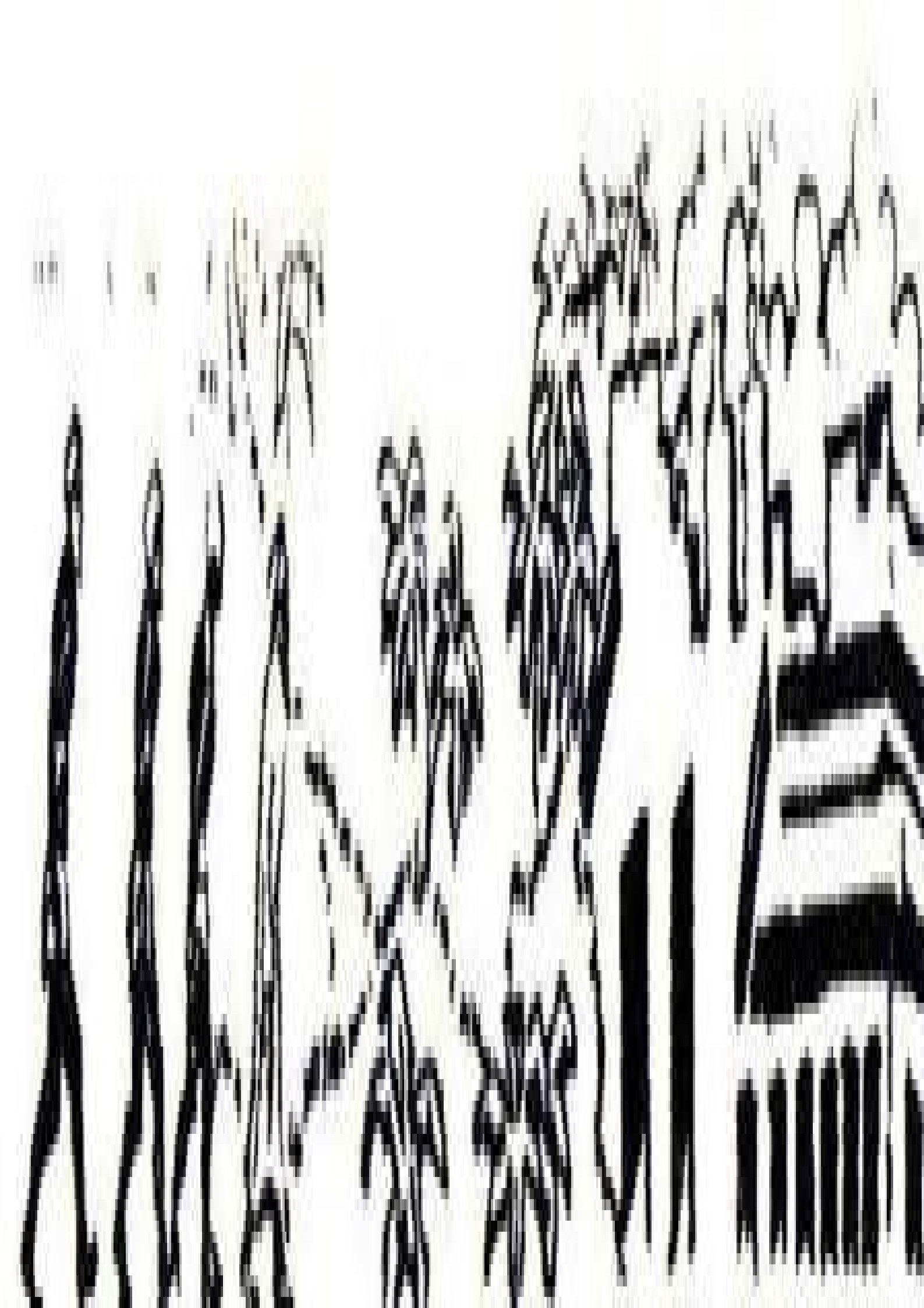

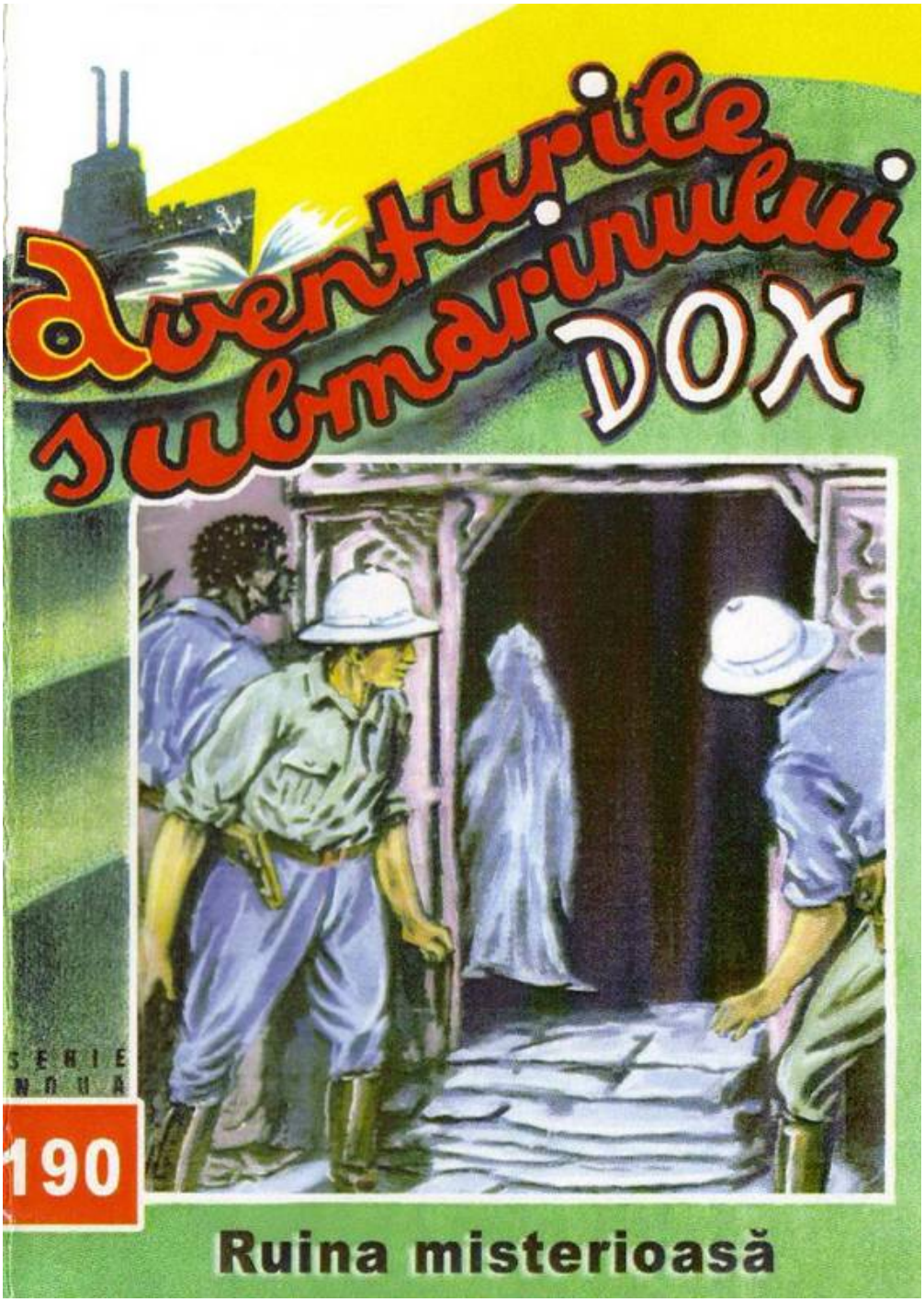
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
190
Ruina misterioasă

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 190

RUINA MISTERIOASĂ

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

I
O POVESTE CIUDATĂ

— DA: NU SUNTEŢI LEGAT DE TIMP, Mr. Farrow. Ar fi ceva, dacă n-aţi pleca de aici direct la Singapore, ci mai întâi prin strâmtoarea Molucelor la Manado în Celebes?

În timp ce-l întreba pe Marian. Mr. Cook se uita la mine, căutând aprobare şi încurajându-mă.

— Aveţi un motiv deosebit pentru aceasta, întreabă Marian.

Căpitanul Cook nu răspunse imediat şi după un „hm", scurt continuă:

— Aşa am mai putea rămâne o vreme împreună. Schoonerul meu l-am trimis la Singapore. Mă aşteaptă acolo.

Pe căpitanul Cook l-am cunoscut în Wokam, pe insula Aru, unde a avut loc o întâmplare aventuroasă. Acolo l-am salvat de la pierderi grele (vezi voi. 189 Lumina Tremurătoare). Prin noi şi-a recuperat Schoonerul cu care făcea înconjorul pământului.

Trimisese deci vasul său la Singapore şi voia să facă cu noi o escală la Manado.

Deoarece el vorbise de alte aventuri, Marian îl întrebă zâmbind:

— Ce este aşa de interesant în Celebes, încât doriţi să vizitaţi insula?

— Exact nu ştiu, recunoscu jenat Cook, am tot auzit lucruri ciudate de la prietenul meu, căpitanul Pillar. Din Manado a făcut o excursie în interior. Acolo i sa întâmplat ceva şi pare îngrozit, o ruină veche a unui templu, care se pare că este bântuită de spirite.

— Şi credeţi că şi noi ar trebui să vedem ruina aceea, Mr. Cook?

— De, cred că merită. Pillar este un observator obiectiv, nu un lăudăros. Când mi-a făcut această relatare nu am bănuit nimic. Deci trebuie să fie ceva.

— Ce v-a povestit amicul dumneavoastră? întreabă Marian încă sceptic.

— Ca să fiu sincer, mare lucru nu am înţeles. Am înţeles doar că Pillar voia să înnopteze în ruina ce o descoperise. Noaptea târziu, el şi cei doi matrozi ce-l însoţeau, au fost treziţi de un monstru, care cu ochi ciudaţi îi fixa dintr-un colţ. Atunci ei s-au speriat şi au fugit. Când peste două ore au îndrăznit să se întoarcă, ochii aceia au dispărut. În locul lor prietenul meu a văzut o siluetă albă cum dispărea în fundalul sălii templului şi nu a mai apărut. Dimineaţa următoare au

cercetat tot templul dar nu au putut găsi nimic. De odată unul din matrozi strigă şi se uită îngrozit la un soclu gol pe care cândva stătuse stafia şi se prăbuşi fără cunoştinţă. După ce Pillar şi celălalt matroz l-au dus afară constatară că era mort, de groază cum susţinea prietenul meu. L-au îngropat repede şi au părăsit repede luminişul unde era ruina. Fără să facă pauză, în trei zile au ajuns la Manado. Acolo mi-a făcut această povestire pe care matrozul său o confirmă.

Marian scruta îngândurat apa. Deodată îi făcu semn căpitanului Hoffmann să vină la noi. Acesta care era cu Jenn pe punte, veni puţin mai târziu.

— Vreau să facem o escală, spuse Marian. Aţi fost vreodată în Manado, căpitane Hoffmann?

— De trei ori, domnule Farrow. Vreţi acum să mergeţi acolo?

— Da, comunicaţi lui John cursul şi veniţi iar la noi, vreau să vă întreb ceva. Poate ne puteţi da o informaţie valoroasă.

Hoffmann zâmbi şi ieşi pe punte. Schimbă cursul vasului, luând-o prin strâmtoarea Ceram şi Suru. După ce se întoarse, Marian îl întreabă:

— Când aţi fost în Manado precis aţi mers şi în interiorul insulei, nu? Aţi avut ceva întâmplări ciudate pe drum sau aţi observat ceva neobişnuit?

— Ah, domnilor e tare de mult n-aş mai putea spune, răspunse căpitanul nostru, am văzut deja atâtea că trebuie să mă gândesc. Manado? Aha, asta este, acolo am ancorat odată trei săptămâni şi am intrat de câteva ori în interiorul ţării, destul de adânc, în afară de câteva incidente cu indigenii ostili străinilor n-a fost nimic. Pe Celebes mai sunt vânători de capete, asemănători daiacilor din Borneo. Unul din oameni mei era s-o păţească.

— Povestiţi-ne vă rog, n-am auzit că pe Celebes ar fi vânători de capete.

— Ba da, răspunse Hoffmann cu siguranţă. Trăiesc însă foarte retraşi şi nu vin niciodată la ţărm. Stau în păduri dese. Eu nu ştiam de ei, când hoinăream cu trei oameni de ai mei prin pădure. Trebuia să trecem un munte. Deoarece ne-am plictisit am luat-o mai mult spre nord vest şi ajunserăm într-o pădure deasă, unde puteam vâna după voie. Într-o noapte m-a trezit un zgomot ciudat. Mi-am luat puşca crezând că sunt fiare sălbatice. Cu tot focul de tabără, pe care l-am făcut, n-am putut vedea nimic. Se trezi şi unul din oameni mei şi constatarăm că Martin primul meu cârmaci lipsea. L-am strigat, l-am căutat, dar degeaba nu era de găsit. Abia dimineaţa la soare am putut cerceta zona. Am găsit a urmă

din care ne-am dat seama că noaptea am fost spionaţi de sălbateci. Mi-a fost clar că numai ei au putut să-l răpească. Am pornit repede ca să-l eliberăm. Ne fiind vânători exersaţi nu mergeam prea repede. Am avut noroc. Am dat brusc de o aşezare de indigeni, spre care ne furişarăm prudenţi. Acolo mi-am văzut matrozul culcat la pământ. Era legat şi încerca disperat să se elibereze.

Sălbatecii erau în jurul lui şi agitau curioasele topoare, în care am recunoscut temuta armă a vânătorilor de capete.

Bănuiam că ar fi fost pierdut dacă eu şi oamenii mei i-am fi atacat, dar ce puteam face? Speram că armele noastre de foc îi vor speria şi alunga. Voiam să vorbesc cu oamenii mei, când auzirăm în sat strigăte puternice. I-am văzut pe indigeni fugind în pădure. Omul meu a rămas singur, legat, în aşezare.

Într-o clipă am fost la el, i-am tăiat legăturile şi i-am scos lucrurile dintr-o colibă şi am părăsit aşezarea prin pădure, fără întârziere.

Noaptea ne urcam în copaci ca să nu fim iarăşi surprinşi de sălbateci.

După trei zile am ajuns la Manado, unde însă nimeni nu ne-a crezut că pe insula de nord din Celebes ar trăi vânători de capete.

— Cum s-a întâmplat că doar cârmaciul a dispărut şi cum de a căzut în mâinile sălbatecilor întreabă Marian.

— Martin a avut paza de noapte şi după cum mi-a spus mai târziu s-a dus la marginea pădurii unde a auzit zgomote suspecte. Acolo a fost doborât. Ei voiau să se furişeze la noi, dar cum m-am trezit ei au fugit.

— Şi de ce şi-au părăsit indigenii aşezarea în fugă? Aţi găsit pentru asta o explicaţie, căpitane Hoffmann? întreabă Mr. Cook.

— Din păcate, nu. Unul din matrozi mei afirmase că sălbatecii s-ar fi uitat într-o anume direcţie. Când se uită şi el într-acolo i s-a părut că vede o creatură ciudată, ce şezuse pe o coliba a dispărut repede în junglă. N-a putut spune ce era, i-au rămas în minte doar nişte ochi mari fantomatici.

— Iarăşi ochii, observai eu. Prietenul dumneavoastră a văzut aşa ceva în ruine, domnule Cook, aşa este?

— Da, vorbea numai de asta. Dacă şi indigenii au fugit de aceşti ochi, trebuie să fie ceva aici, domnilor. Cred că merită să vizităm această ruină.

— Este deja stabilit Mr. Cook, răspunse Marian. Sper că ne veţi însoţi.

— Evident domnilor, strigă bucuros Cook. Şi eu sunt curios ce poate fi cu ruina aceea.

— N-am auzit ca indigenii să-şi construiască temple, Mariane, spusei eu. Crezi că poate fi vorba de un templu indian?

— De ce nu, Robert? Este posibil ca indieni să fi venit cândva pe această insulă şi să dedice în linişte idolului lor. Ei sunt de mult dispăruţi şi templul lor este ruinat. Poate că vom găsi drumul bun.

Vi s-a adus cumva la cunoştinţă căpitane?

— Da şi eu am avut intenţia să caut această ruină dar am renunţat. Acum însă mă bucur de două ori, că pot merge cu dumneavoastră acolo.

* * *

Seara am ajuns cu bine în portul Manado. Vase ancorate erau puţine. Mr. Cook era cu noi la balustradă, când deodată strigă, arătând spre un Schooner ancorat pe partea de apus.

— Avem noroc domnilor. Acesta-i vasul amicului meu, Pillar. E iar aici şi venim la timp pentru a-i pune întrebările necesare.

— Prin asta câştigăm mult timp căpitane. Mergeţi acum la ei şi chemaţi-l la noi. Nu va refuza să bea un grog sănătos cu noi.

— Cu asta atenţie, domnule Farrow, când bea amicul meu spune poveşti marinăreşti. Mai întâi să-şi spună povestea şi pe urmă să-l răsplătim cu un grog.

— Aşa vom face, râse Marian. Vă aştept peste două ore la bord. Dacă el nu poate veni, ne invitaţi pe noi acolo.

— Se face, domnilor. Am plecat.

Ancorarăm. Cook merse pe ţărm, ocoli portul ca să ajungă la vasul prietenului său.

Eu şi Marian am părăsit deasemenea vasul ca să vedem oraşul.

Cu toate că ştiam că n-avem mare lucru de văzut, simţeam nevoia să ne mişcăm pe uscat.

Manado număra atunci la finele anilor douăzeci aproximativ 23.000 de locuitori. Iar produsele de bază al ţări sunt: zahăr, cauciuc, tutun, kopra, ceai, zinc, cafea şi piper. Cum mărfurile se încărcau cel mai adesea în capitala Makassar, aici veneau nave puţine. Totuşi domnea o activitate febrilă. Auzeam vorbe în toate limbile pământului, aproape, aşa că nu ne mirarăm când în apropierea noastră am auzit în germană cuvintele:

— Dacă căpitanul nostru nu apare curând, probabil nu mai apare. Karl simt miros de necaz.

Ne-am întors aproape fără voie şi am recunoscut un veritabil matroz hamburghez. Înainte ca amicul său Karl să

răspundă, Marian păşi spre ei şi spuse în germană:

— Mă bucur domnii mei să găsesc aici compatrioţi.

— Sunt din Hamburg, răspunse celălalt. Prietenul meu e din Bremen.

Le-am dat mâna şi-i invitarăm la un grog în cel mai apropiat local. Mai aveam timp, cele două ore până la întoarcerea lui Cook nu trecuseră. Ne urmară bucuroşi, dovedind o neobişnuită cunoaştere a locurilor. Ne-au condus într-un local al cărui patron de asemenea, vorbea germana. Era un olandez gras şi simpatic.

— Na domnilor, povestiţi-ne ce-i cu căpitanul vostru, spuse Marian. Aud că-i dispărut.

— Căpitanul nostru Pillar, povestea pe drum mereu istorii groaznice despre o ruină veche, pe care dorea acum să o caute. L-a luat cu el pe cârmaciul nostru, pe Jim, care l-a mai condus acolo. Sunt duşi acolo de opt zile şi nu s-au mai întors.

Tresării. Căpitanul Pillar dispărut? Acesta era doar amicul lui Cook, pe care tocmai voia să-l caute. Marian îi chestionă pe matrozi.

Am aflat că Pillar s-a întors foarte tulburat şi mult timp nu mai vorbea decât despre întâmplarea din Celebes. După ce au ancorat, se hotărî, ca împreună cu cârmaciul Jim să caute ruina, care nu-i lăsa linişte.

De abia-şi termină matrozul povestirea, când uşa se deschise şi căpitanul Cook năvălii înăuntru. Aflase de la Pongo care urmărea portul unde ne aflam.

— Domnule Farrow gândiţi-vă, prietenul meu Pillar a dispărut, strigă el agitat. A plecat iar la ruină şi trebuia să se întoarcă de mult. Vasul său este pregătit de plecare şi-l aşteaptă doar pe el.

— Ştim deja totul, Mr. Cook, răspunse Marian. Domnii de aici – îi arată el – ne-au spus totul, ei sunt compatrioţii noştrii.

Cook nu le dădu atenţie prea mare şi ni se adresă:

— Atunci trebuie să pornim imediat, domnilor. Prietenul meu este cu siguranţă în pericol, altfel s-ar fi întors de mult. Când putem porni?

— Mâine dimineaţă Mr. Cook, nu ne putem grăbi, important este să găsim drumul. Din păcate îl aveţi foarte slab în memorie întipărit.

— Ajunge dacă ştim direcţia domnilor. La ce pierdem noaptea şi să plecam abia dimineaţă? Între timp, la ruină se pot întâmpla multe.

— Aici aveţi dreptate. Dar eu cred că-i mai bine să aşteptăm până dimineaţă. Ar fi bine dacă am putea cerceta cabina prietenului dumneavoastră, poate am găsi ceva notiţe legate de drumul său. Astfel vom înainta mai repede şi-am recupera şi noaptea asta.

— Atunci să vorbim cu primul ofiţer domnilor, răspunse Mr. Cook. Poate ne va permite să cercetăm cabina căpitanului său.

— Cine a luat comanda pe vasul dumneavoastră? îi întrebă Marian pe cei doi matrozi.

— Karl, prietenul meu răspunse hamburghezul, bucuros de interesul nostru. Karl este al doilea cârmaci.

— Da. Atunci ne va da voie precis ca în prezenţa lui să ne uităm în cabina căpitanului său, nu-i aşa? întrebă zâmbind Marian.

— Veniţi cu mine chiar acum, domnilor, să vă arăt cabina.

Marian plăti grăbit consumul chelnerului. I-am urmat pe cei doi matrozi care au fost surprinşi la auzul numelor noastre. Pe drum, hamburghezul mă întrebă:

— Spuneţi-mi sunteţi cumva domnii Marian Farrow şi Bertram Robert? După ce zâmbind dădui din cap continuă: Atunci căpitanul nostru va fi salvat. Acum sunt liniştit. După câteva minute am ajuns pe vas şi am fost conduşi la cabina căpitanului. Marian se uită puţin în jur şi se duse la o masă de scris, pe care o cercetă cu atenţie. Cărţile navale nu-l interesau. Din sertarul din mijloc scoase un caiet pe care-l cercetă cu atenţie apoi îl băgă în buzunar, spunându-le matrozilor curioşi din jur:

— Aici şi-a notat căpitanul dumneavoastră întâmplarea. Îl iau cu mine ca să-l răsfoiesc atent. Poate vom găsi notat aici drumul spre ruină.

După ce am părăsit schoonerul, Marian zise:

— Căpitanul Pillar a făcut chiar şi o schiţă cu aşezarea ruinei. Aceasta ne va fi de folos. Pornim cu două ore înainte de răsăritul soarelui, până atunci ne odihnim.

— Şi cine vine cu noi Marian? Am întrebat eu, vrei să-l luăm pe Maha cu noi, ghepardul nostru?

— Nu Robert, nu ştim peste ce vom da acolo. Mai bine rămâne pe iaht în schimb îl luăm pe Goliath cu noi, băiatul ne-a fost folositor de multe ori.

Goliath, micul nostru mus, pe care-l aduseserăm din Australia s-a bucurat foarte mult când a aflat că ne va însoţi.

II
PROFESORUL THIK

ÎNAINTE DE CULCARE, bagajele fiind făcute în timpul cât am navigat am studiat împreună cu Marian în cabina sa harta schiţată de Pillar. Deodată, el spuse:

— Este o prostie, Robert, să facem acest drum lung prin munţi. Vezi harta! Ruina trebuie să fie foarte aproape de ţărm, într-o zonă izolată. Putem pleca cu iahtul de-a lungul ţărmului de sud al peninsulei, până la înălţimea corectă şi vom ajunge mai repede în mod sigur acolo decât pe jos. Ce crezi?

A trebuit să-i dau dreptate. Marian îl chemă pe căpitanul Hoffmann, care a venit imediat. Marian îi arată harta şi-i ceru părerea.

— Domnule Farrow, aveţi dreptate. Chiar acum pornesc şi la o sută cincizeci de kilometri de partea sudică, replică el. O iau în sus, în zori vom fi ajuns. Sper să nu fie prea multe stânci şi recife, ca să încurce debarcarea.

— Va trebui să aşteptaţi cu debarcarea până se luminează. Noaptea vom parcurge cei o sută cincizeci de kilometri şi aşteptăm până se face ziuă. Apoi debarcăm şi intrăm în munţi. Poate dăm de o trecătoare ca să ne uşureze traversarea munţilor.

— Aştept aici sau mă întorc la Manado? întreabă Hoffmann.

— Rămâneţi aici în faţa litoralului şi aşteptaţi-ne până ne întoarcem. Dacă în opt zile nu apărem, să echipaţi o expediţie şi urmaţi-ne. Voi copia harta şi vi-o las ca să puteţi găsi drumul. Am mai discutat aşa ceva. Cea mai importantă este prudenţa. Hoffmann ne salută şi ieşi din cabină. Ne-am culcat. Când m-am trezit, Marian mi-a dat un ghiont amical în coaste.

— Sus Robert, am ajuns. Acum se luminează de ziuă şi Hoffmann va încerca să ne debarce. Dacă nu reuşeşte vom încerca cu barca.

Cum am dormit toată noaptea eram mai odihnit. M-am îmbrăcat repede şi m-am pregătit de acţiunea noastră. Când peste un sfert de oră am păşit pe punte, soarele tocmai răsărea.

Ţărmul era la o sută de metri de noi. Se vedeau nişte stânci şi recife, dar Hoffmann spuse că nu este problemă cu debarcarea. Am găsit un golf mic şi ascuns care este

înconjurat de pereţi înalţi de stâncă unde ne putea aştepta în linişte.

Pe când dejunam, iahtul s-a apropiat de golf. John era la proră şi sonda apa. Cu braţul ridicat dădea din când în când semne, după care Hoffmann manevra cârma. În sfârşit am ajuns în golf şi am aruncat ancora. Pongo aduse bagajele noastre pe punte. Apoi ne-am despărţit.

După scurte căutări, Marian descoperi o trecătoare îngustă, ce părea că o ia prin munţi, fără a fi necesar să urcăm munţii prea înalţi.

În curând am ieşit din câmpul vizual al echipajului. Cum aici nu ne temeam de indigeni sau de alţi duşmani, am înaintat repede. Drumul nostru urca mereu şi peste vreo două ore am ajuns cam la o mie de metri altitudine. Probabil că va trebui să traversăm vârful muntelui. Aceasta ar însemna o pierdere de timp preţios. Treceam pe lângă multe văgăuni şi prăpăstii, vedeam cursuri de apă mai mari sau mai mici dispărând în adânc, descopeream văi fertile şi ne miram că nu apare nici o fiinţă vie, nici măcar o pasăre. Munţii erau morţi. Pe la prânz am ajuns la vreo o mie cincisute de metri altitudine; poteca a început să coboare. Mergeam mai repede cu toate că coborâtul era mai anevoios decât urcatul. Ne-am hotărât să facem un popas de două ore şi să-l însărcinăm pe Pongo să ne caute un loc potrivit.

Am luat cu noi suficient ceai rece şi nu depindeam de izvoare, putând poposi oriunde. Pongo găsi un platou înconjurat pe jumătate de stânci. Într-o parte puteam privi într-o prăpastie adâncă. Aici am poposit.

După drumul anevoios masa ne-a plăcut mult. Cum nimeni nu se gândea la pericole vorbeam şi râdeam tare, ne distra mai ales micul Goliath, care se certa iarăşi cu Pongo.

Mi-am scos binoclul şi am privit stâncile din faţă. Pereţii de stâncă ai prăpastiei erau la cel puţin cinci sute de metri de noi aşa că cu ochiul liber nu puteam vedea prea bine.

La o exclamaţie a mea, ceilalţi au tăcut şi văzându-mă pe mine cum mă uitam cu binoclul, repede îşi luară binoclurile şi ei. Dincolo am văzut clar un om care şi el părea că ne observă tot cu un binoclu. Am văzut scânteierea lentilelor în soare iar câteva secunde mai târziu am văzut şi omul. Era un alb.

— Ce-i cu omul acela de acolo, întreabă Cook mirat când l-a zărit pe necunoscut. Deci aici mai sunt oameni.

Marian nu a răspuns imediat. El îl observă mai departe pe străinul care după o stâncă înaltă nu ne slăbea din ochi. Precis îşi dădea seama că-l observăm ş noi, dar nu a făcut

nimic pentru a se înţelege cu noi. Deodată a dispărut după o stâncă şi nu a mai apărut.

— Ciudat, zise Marian. Era singur şi ne observa de mult. Fie că este în spatele stâncii fie că încearcă să iasă din bătaia binoclurilor noastre. Păcat că nu putem ajunge acolo.

— Mr. Cook, l-aţi văzut clar? l-am întrebat eu. Poate este prietenul dumneavoastră.

— Nu, nu, domnule Bertram şi eu m-am gândit la asta, m-a întrerupt el. Ăsta avea barbişon pe când Pillar era ras. Aş avea mare poftă să merg acolo şi să-l întreb ce face aici.

— Ar fi un ocol de mai multe ore, obiectă Marian. N-are rost să-l mai observăm. Dacă vrea să dispară, dispare, de vrea să ni se arate îl vom revedea.

Discuţia noastră amuţi. Ne simţeam aşa de siguri aici în munţi iar acum…

Marian a fost primul care după o lungă pauză sparse tăcerea.

— De acum în colo, mare prudenţă. Ca şi până acum, Pongo şi Goliath merg înainte şi cercetează poteca. Precis vom trece munţii până se întunecă.

— Nu cred, observai eu. Cred că trebuie să înnoptam în munţi. Poate vom găsi vreo grotă sau aşa ceva, unde ne putem odihni. Este mai sigur ca în pădure.

— Sunt de aceiaşi părere, spuse Cook. Trebuia să ne fi procurat la Manado o hartă precisă.

— Am verificat deja totul pe iaht. Avem doar hărţi bune. Vom reuşi în mod sigur până se înnoptează. Apariţia acelui individ îmi dă de gândit.

Pongo părăsi tăcut tabăra. Noi mai voiam să ne odihnim o oră. Ştiam că Pongo va cerceta zona taberei noastre. Goliath dispăru de asemenea. L-a urmat pe Pongo, probabil pentru a nu se ruşina mai târziu în faţa lui.

Vorbeam, dar peretele de stâncă era mereu sub observaţia noastră. Albul nu s-a mai ivit. Avea oare o altă ascunzătoare de unde ne observa?

După o oră, Pongo se întoarse. Nu a găsit nimic şi ne asigură că aici nu avem de ce ne teme.

Controlase poteca până departe.

— Unde-i Goliath? întreabă Marian mirat văzând că Pongo nu-l aminteşte.

— Goliath? făcu el mirat. Pongo nu văzut pe Goliath. Unde merge Goliath?

— A mers după tine, răspunse Marian. Credeam că te-a ajuns.

Pongo scutură capul a negare.

— Pongo nu văzut Goliath. Sperăm Goliath nu căzut. Pongo caută pe el.

Ne-am speriat. Era foarte plauzibil ca micul nostru însoţitor să nu-l fi găsit pe Pongo şi să fi căzut în prăpastia din stânga potecii. Am sărit cu toţi în sus să-l ajutăm pe Pongo la căutat. Uriaşul a luat-o înainte. Când l-am ajuns era aplecat peste prăpastie şi scutura din cap. Goliath nu căzuse în prăpastie. Căutam încă mai departe. Îi strigam tare numele dar numai ecoul ne răspunse. Goliath nu era de găsit. La trei sute de metri de tabăra noastră am descoperit un loc pe care Pongo îl scruta atent. O stâncă mare se proptea de munte, părea că ar fi căzut de sus, în jur mai erau bucăţi de pietre mai mici.

Deodată Pongo se propti de blocul de stâncă şi spre mirarea noastră îl împinse încet la o parte, fără să se forţeze. În faţa noastră a apărut o mică peşteră, în care ne îndreptarăm luminile lanternelor noastre. Pongo trebuia să ţină blocul, că altfel ar fi revenit la loc. Am văzut că peştera era un gang îngust care pătrundea adânc în munte. L-o fi descoperit Goliath din întâmplare?

Văzând pe Marian verificând cât de grea era deplasarea blocului, Pongo a înţeles pe dată şi spuse:

— Goliath uşor putut mişca piatra, el sigur văzut aici ceva şi găsit gang. Massers să urmeze repede la Goliath.

— Pongo are dreptate Robert, blocul se mişcă foarte uşor. Pongo ne va lăsa pe toţi să intrăm, apoi va lăsa blocul înapoi la locul lui.

Am intrat cu toţi repede în peşteră şi aşteptarăm pe Pongo să repună blocul la intrare. Am pornit încet mai departe. Era un adevărat coridor stâncos, care şerpuia prin munte. Paşii noştrii răsunau înăbuşit, iar când vorbeam, chiar şi foarte încet vocile noastre se auzeau goale şi bubuitoare. Am mers aşa cam o jumătate de oră, când, ca la o comandă stinserăm lanternele. Departe am văzut o rază de lumină, la început am crezut că este lumina zilei. Acum însă vedeam că este vorba tot de o lanternă.

Ne-am oprit ca să nu facem zgomot. Deodată, Pongo râzând ne şopti:

— Masser, lumină vine de la lanterna lui Goliath. Pongo văzut clar Goliath.

— Şi eu am avut impresia că în faţa noastră se mişca o umbră. Ne putem baza pe ochii lui Pongo. Lumina din faţa noastră devenea tot mai clară şi în sfârşit l-am recunoscut pe micul nostru mus. Şi el auzise paşii noştri căci lumina din faţa noastră se stinse. Ştiind că este Goliath ne-am aprins

imediat lanternele. Era de râs. Goliath se uita la noi de parcă am fi fost stafii, apoi căută o ascunzătoare, dar nu a putut găsi nici una aşa de repede. Abia după ce Marian îl strigă, se eliberă de groaza care-l cuprinse. Înainte de a veni la noi îşi reaprinse şi el lanterna.

— Signore Farrow, Goliath văzut animal mic, care sare şi găsit aici gang unde animal dispărut. Goliath încearcă mişte piatră mare, Goliath puternic, el împinge piatra şi Goliath găseşte gang. Apoi piatra mare căzut înapoi. Acum signore Farrow vine şi Goliath crezi că duşman mare furişează.

Încă mai tremura de frică, pe când îi povestea lui Marian întâmplarea. Noi însă eram bucuroşi că-l avem sănătos şi întreg cu noi din nou.

Marian l-a liniştit şi-l întrebă dacă a ajuns la capătul gangului.

— Acolo piatra mare multă. Goliath încerca împinge dar nu mişca piatra.

— Ei, să vedem atunci dacă noi o putem îndepărta, râse Marin. Tu eşti foarte tare, dar forţele reunite pot mai mult. Poate vei reuşi cu Pongo să îndepărteze piatra.

— Şi Goliath gândeşte cu Pongo face, răspunse el. Signore vine repede altfel animal dispărut şi Goliath nu poţi prinde la el.

Merserăm mai departe şi nu peste mult timp am dat de o a doua stâncă, ce închidea gangul. Am recunoscut imediat că numai o mână omenească a putut aduce aici blocul. Era doar atât de mare încât să poată închide gangul Goliath ne arată o gaură mică între piatră şi peretele gangului.

— Signore Farrow, aici strecurai animal mic. Pongo repede prinzi piatra cu Goliath.

— Cum arăta animalul Goliath? întrebai eu.

— Goliath nu văzut la el clar. Avut ochi mari ca şi ochelari la om.

M-am uitat mirat la Marian. Era oare aceiaşi fiinţă ca cea de la ruină şi cea din aşezarea sălbatecilor? Din păcate Goliath nu a putut spune decât că animalul sărise cu sărituri mari şi ţopăia.

Pongo se ocupa între timp de piatră. Goliath se grăbi să nu-l lase singur ca să nu-şi poată aroga dreptul de a fi deplasat singur piatra din loc. Pongo descoperi cum trebuie imobilizată piatra. Trebuia trasă în sus de partea noastră, lucru care celor doi le reuşi. În spatele pietrei gangul continua dar la oarecare distanţă am văzut lumina zilei. Ne-am stins lanternele şi am mers mai departe.

Cu cât înaintam mai mult, ne era clar că era lumina zilei. Oare aici era o potecă de munte? Am trecut doar de un tunel? Dar de ce a dispus cineva în gang blocul greu de stâncă, folosit ca o uşă?

Şi celălalt trebuia să aibe un scop precis. Omul în mod normal n-are nevoie să facă un simplu pasaj de nerecunoscut. Marian păru să-mi ghicească gândurile.

— Vom avea acum probabil o mică surpriză, Robert. După calculul meu ajungem într-o vale la care nu se poate ajunge decât prin tunel.

— Şi acolo vor fi locuind precis oameni, răspunsei eu. De asta ne-a observat albul.

— Mi-e clar de ce s-a ascuns de cealaltă parte a prăpastiei. O putea face la fel de bine şi de pe partea noastră, dacă ar fi stat sus, deasupra noastră. Acum trebuie să facă un drum destul de lung, cu siguranţă, mai multe ore.

Am ajuns la ieşirea din tunel. Stupefiaţi am văzut în faţa noastră o vale roditoare. În mijlocul ei era o aşezare construită exemplar. Construcţii pe stâlpi din lemn sau coajă de copac, dispuse faţă în faţă, pe două linii drepte. Părea ca şi cum ar fi fost făcute în serie. Construcţiile erau toate identice, în jurul aşezării erau câmpii roditoare, exemplar lucrate. Totul era cultivat. În planul îndepărtat am văzut vite şi oi la păscut. Valea era închisă de stânci înalte şi neregulate. Din vale nu se vedea nici o ieşire.

Între ogoare lucrau indigenii. În aşezare femeile erau ocupate cu lucrările de gospodărie şi cântau melodii ciudate. Toată valea lăsa o impresie aşa de panică încât am crezut că nu există nici un fel de pericol şi aş fi coborât de-ndată în aşezare.

Dar Marian era mai prudent. Încă nu am ieşit din gang şi nu puteam fi văzuţi. Cu binoclul scrutarăm valea în căutarea a ceva care să ne dea informaţii despre indigeni. În aşezare am observat o construcţie mai mare şi mai înaltă decât celelalte. Trebuia să aibe un scop anume. L-am atenţionat pe Marian, care mi-a spus încet.

— Poate că este templul indigenilor. Vezi că nici o femeie nu este în apropiere. Cel mai bine este dacă la început mergem noi doi în sat. Avem spatele bine protejat şi la nevoie ne putem retrage la ieşirea tunelului, pe care-l putem apăra uşor.

— Crezi că aici îl vom găsi pe căpitanul Pillar?

— Nu cred, Robert. Valea este departe de ruine. Hai să mergem!

După ce le-am spus însoţitorilor noştrii cum să se comporte, am coborât spre sat.

Am mers cam o sută de metri, fără ca cineva să ne observe. Apoi ne-a văzut o femeie care a scos un strigăt ascuţit. Bărbaţii ocupaţi cu lucrul pământului şi-au întrerupt munca şi se uitau spre sat. De cum ne-a văzut au venit repede spre noi, dar fără nici un strigăt. Uneltele le-au lăsat pe câmp şi nu erau înarmaţi.

Numai când au fost aproape de noi am observat că în jurul braţului stâng aveau nişte legături în care sunt puse nişte pumnale ciudate. Cum nu şi-au scos armele noi am înaintat încet spre ei. Dar ei erau mai vicleni de cât am crezut. Au ajuns în sat aproape simultan cu noi şi cum veneau din toate părţile alergând, am fost înconjuraţi.

Dar nici acum nu păreau să aibe intenţii duşmănoase cu noi. Am putut merge mai departe încet, acum indigenii erau în părţile laterale şi în spatele nostru, după ce cercul lor se deschise. Nu era o senzaţie prea plăcută, dar ne bazam pe camarazi noştri care nu-i slăbeau din ochi nici o clipă pe indigeni.

Marian a mers prin sat direct spre coliba cea mai mare. Când am ajuns cam la douăzeci de metri, bărbaţii au început să strige şi au vrut să ne împiedice să mai înaintăm.

Am înţeles că le era interzis să se apropie de colibă şi de aceea am făcut câţiva paşi mai mari ca să ne despărţim de cei care ne-au înconjurat. Aceştia s-au oprit şi gesticulau cu braţele. Acum aveau în mâini pumnalele lor ciudate, pe care le agitau ameninţător spre noi. Strigau tare şi se părea că vor să cheme pe cineva.

Ne-am retras până la marea colibă şi-i urmăream pe indigeni neîntrerupt. De aceea nu am observat cum în spatele nostru sau mai exact deasupra noastră s-a deschis uşa şi-o siluetă înaltă ieşi afară.

Numai când indigenii amuţiră ca la comandă şi se uitau ca hipnotizaţi la colibă, ne-am uitat şi noi în jur.

Eram gata să ne apărăm şi voiam să ne scoatem armele. Renunţarăm însă când privirea noastră a căzut pe silueta aflată oblic deasupra noastră.

Era un bărbat înalt, costumat se putea zice, fantastic. Avea o barbă deasă, părul dezordonat şi lung. Ridicase braţul drept, impunând tăcere. Le strigă într-o limbă necunoscută câteva cuvinte, cu un efect neaşteptat.

Oamenii strigară bucuroşi, dansau degajaţi, ferindu-se a se apropia de casa de pe stâlpi.

L-am observat atent. Culoarea feţei sale era ca a celorlalţi, dar ceva mă deranja. Ne-a zâmbit cu şiretenie şi mi se adresează într-o engleză corectă:

— Veniţi liniştiţi aici, domnilor. Pe când veţi urca pe scară eu voi face tot felul de mişcări ciudate, dar nu le daţi nici o importanţă. În coliba mea sunteţi în siguranţă. Eram uluiţi. Omul a început să le vorbească celor de jos.

Între timp ne-a strigat să venim repede pentru ca indigenii să nu cadă la bănuieli.

Marian urcă hotărât scara îngustă. Am văzut pe omul de deasupra cum făcea nişte mişcări haotice şi eram atent ca să nu-l atace pe Marian. Nu s-a întâmplat nimic.

— Veniţi odată, îmi strigă el nerăbdător.

Am urcat repede, dar bărbatul continua să facă nişte mişcări ciudate, dar îmi şopti:

— Nu aşa repede domnule, aici totul se petrece încet, altfel n-are sens. Amicul dumneavoastră vă aşteaptă deja în camera mea.

Fără să le dau vreo atenţie indigenilor am urcat în colibă. Aranjarea camerei m-a mirat foarte mult. Marian şedea într-un fotoliu de producţie proprie. Era un şezlong comod. Masa, băncile şi chiar un dulap păreau a fi făcute de proprietar.

Cel mai mult m-a mirat că Marian s-a instalat comod şi fuma bine dispus o ţigară. Arătă spre o masă şi spuse râzând:

— Vino mai aproape, Robert şi serveşte-te. Este tutun de producţie proprie, sigur este de clasa întâia.

Am intrat şi m-am aşezat pe o bancă.

Înainte de a-i putea pune lui Marian o întrebare, de afara au răsunat strigăte bucuroase.

Imediat după aceea gazda noastră intră în colibă şi, după ce a făcut o plecăciune perfect protocolară ne spuse:

— Permiteţi-mi domnilor să mă prezint. Numele meu este James Thik, Profesor Thik din Singapore.

Marian şi cu mine am rămas cu gura căscată.

Profesorul se aşezase şi mi-a întins cutia cu ţigări, îndemnându-mă să mă servesc.

Marian se scoală şi a făcut prezentările. Ne-am strâns bucuros mâinile.

— Asta este o surpriză, domnule profesor. Am sesizat ceva pe faţa dumneavoastră când eram jos, dar că sunteţi un alb la asta nu m-am gândit.

Abia însă când ne-aţi vorbit şi ne-aţi invitat am ştiut că nu avem de ce ne teme, spuse prietenul meu.

— Da, domnilor, nu sunt indigen. Sunt alb şi din motive ştiinţifice joc această comedie, ce nu afectează pe indigeni.

Sunt de cinci ani aici. Sub supravegherea mea a fost amenajată valea, după planurile mele, schiţe şi date, s-a construit satul.

Nici un indigen nu-şi închipuie că sunt alb. Le-am studiat limba şi o stăpânesc, ca şi cum aş fi unul dintre ei. Dacă nu vă plictiseşte am să vă spun povestea mea.

III
PROFESORUL THINK REGE ŞI PREOT LA INDIGENILOR

L-AM RUGAT PE PROFESOR să ne spună povestea sa, dar i-am mai spus că nu suntem singuri şi că întâmplător am descoperit intrarea în gang iar camarazii noştri ne aşteaptă colo, la intrarea în vale.

— Nu le-am putea da cumva de ştire că nu suntem în pericol ca să nu se neliniştească? Întrebă Marian.

— Se poate rezolva. Eu sunt rege şi preot, un „Walian" al indigenilor. Mă scuzaţi puţin, mă întorc în curând cu tovarăşii dumneavoastră. Coliba mea este destul de mare pentru a vă adăposti pe toţi. Daţi-mi câteva rânduri pentru ei atunci mă vor crede şi nu-mi voi pierde vremea cu lungi explicaţii.

Marian a smuls o foaie din notes şi scrise câteva rânduri către Mr. Cook. Profesorul îşi puse pe cap un ornament comic pentru noi şi ieşi. Înainte de a părăsi coliba ne-a spus că în absenţa lui să nu ne arătăm indigenilor.

Printr-o ferestruică noi îl observam fără să fim văzuţi. Indigenii şi-au reluat lucrul şi nimeni nu se interesa de profesor care păşea demn prin sat. Doar câteva femei care stăteau în faţa caselor lor şi pregăteau Saghuwer, o băutură din sucul palmierului Areng, se înclină în faţa stăpânului.

Profesorul a părăsit aşezarea şi se îndreaptă spre ieşirea din gang. Înainte de a ajunge acolo, cu braţele ridicate a făcut un semn că venea cu intenţii paşnice. Indigenii de pe ogoare nu-l urmăreau pe profesor, probabil datorită unei timidităţi, care putea deveni frică sau veneraţie. Nu-l mai văzurăm pe profesor, dar credeam că vorbea deja cu camarazii noştri.

După câteva minute s-a întors însoţit de Cook. Pongo şi micul Goliath. Nici acum nu-l urmăreau oamenii săi cu toate că venea cu trei străini.

Femeile s-au înclinat din nou şi în curând am putut să-i salutăm le camarazii noştri.

Lângă încăperea în care ne aflam era bucătăria profesorului, amenajată de el însuşi. Vatra era chiar modernă. Aici se găseau vase, tigăi şi căni. Cum indigenii cultivau pentru regele lor cafea, am putut să servim şi noi o cafea Mocca care era delicioasă, dar din paharele noastre, căci profesorul nu dispunea de serviciul de cafea pentru şase persoane. În plus mai era vin de Saguver pe care profesorul îl transformase într-un lichior excelent.

— Aşa, domnilor, acum vă pot spune în linişte povestea mea. După care îmi veţi spune şi dumneavoastră ce v-a adus încoace. Cu şase ani în urmă am decis să studiez vechile popoare din această insulă. Aveam intenţia să scriu o lucrare. Am ales această insulă. Cum trebuia să stăpânesc limba oamenilor de aici, am căutat un om din triburi cu care să trăiesc o vreme. Am avut noroc, Pe drum am întâlnit un indigen bătrân, care era rănit de un animal. I-am salvat viaţa şi cum nu voia să se întoarcă rănit la tribul său, ne-am clădit în pădure o colibă provizorie. La început ne-am înţeles prin semne. Cum am talent lingvistic, am învăţat limba relativ repede şi am ajuns să ne înţelegem bine. Rănile sale, care la început se amelioraseră s-au agravat şi nu au vrut să se vindece. După şase luni nu mai ştiam ce să fac. Vedeam că se prăpădeşte. Şi el ştia asta. Văzând că-l îngrijesc şi fac totul pentru el mi-a explicat că el este un Walian, un preot al sălbaticilor, un mijlocitor între oameni şi zei. Mi-a povestit de această vale în care după cum credea, se putea ajunge numai prin tunel. Aici voia să întemeieze el un trib care să trăiască numai pentru idolul său. Am aflat cum îşi imaginau indigenii idolii. Erau politeişti. Toate zeităţile lor proveneau de la o pereche de zei. Ca zeitate supremă îl au pe Muntu-Muntu, care stă în Kasandukkan, cerul de aer. Zeul lor inferior este Limumunut. Indigenii cred că şi oamenii se trag din zei. Mi-am notat totul ca să pot folosi aceste date pentru lucrarea mea. După moartea bătrânului mi-a venit ideea de a-i desăvârşi opera şi mai întâi să caut valea. L-am îngropat pe bătrân şi am păstrat costumaţia sa fantastică ce o purta într-o legătură. După multe căutări, am găsit valea. Intenţia mea era clară. M-am întors acasă şi mi-am adus tot ce-mi trebuia pentru o şedere mai lungă în vale. Spre est este o peşteră adâncă unde-mi ţin slujbele. Nici un indigen nu are voie să intre acolo. Tot acolo mi-am depus bagajele, m-am costumat şi mi-am colorat pielea ca oriunde să fiu luat drept indigen. Cea mai bună legitimaţie a mea era îmbrăcămintea mortului. Am străbătut aşa îmbrăcat pădurile până când într-o zi am dat de un sat de indigeni. Cunoscând limba, mi-a fost uşor să mă înţeleg cu ei. Vedeau în mine un sfânt Walian, un preot. Ca să-mi crească respectul, mi-am adus din Singapore o cutie de scamator. Indienilor care mă luau drept preotul unui alt trib, le-am făcut o reprezentaţie. Succesul a fost enorm. M-au proclamat stăpânul lor şi mare vrăjitor. Am condus tribul în această vale. I-am învăţat agricultura. Mai întâi la indicaţiile mele au clădit satul. Totul mergea bine, oamenii erau foarte mulţumiţi. Dacă spun ceva se face fără crâcnire.

Când dumneavoastră aţi ajuns aici le-am povestit că şi dumneavoastră sunteţi mari vrăjitori, veniţi de la un alt trib, ca să mă angajaţi. Indigenii ştiu că albii le sunt duşmani, dar în prezenţa mea l-ar şi pe cel mai mare duşman al lor, dacă eu aş vrea. Am rolul de preot dar stăpânesc ca un rege absolut şi sunt chiar venerat. În cei cinci ani, am lucrat la cartea mea, marea mea operă, care este încheiată. În curând mă întorc la Singapore. Trebuie să mă îngrijesc de un succesor, dar sincer să fiu, îmi pare rău să mă despart de ei. Aşa domnilor, povestiţi-mi acum ce vă aduce în aceste locuri.

— Căutăm un prieten al căpitanului Cook, răspunse Marian. A intrat în adâncul insulei ca să caute o veche ruină de templu, aşa zis bântuită de spirite.

— Cum, la vechea ruină vreţi să mergeţi, strigă profesorul Thick. O ştiu, este făcută de indieni care s-au aşezat acolo şi şi-au construit un mic templu. Ei i-au alungat pe băştinaşi, care drept răzbunare într-o zi i-au atacat. Au trecut de atunci peste treizeci de ani. Indigenii evită locul, fiind superstiţioşi.

— Căpitanul Pillar, care a mai fost acolo, susţine c-ar fi văzut nişte ochi mari, de foc interveni Marian.

— Aşa este şi eu am auzit de asta, domnilor. Oamenii spun că acolo ar locui spiritele indienilor ucişi. Şi acum un prieten al căpitanului Cook aplecat din nou acolo şi nu s-a mai întors?

— Da, trebuia să fie demult la Manado, unde-l aşteaptă vasul gata de plecare, a spus Mr. Cook.

— Atunci precis i s-a întâmplat ceva domnilor, declară Thick serios. Nu cred în poveşti cu stafii dar în indieni nu am încredere. Ei pot decenii de-a lungul să locuiască ascunşi fără ca cineva să le bănuiască prezenţa. Dacă ceva nu este curat la ruină atunci ei sunt răspunzători şi nu băştinaşii care sunt foarte superstiţioşi.

— Ne-aţi putea conduce acolo, domnule profesor, întrebai eu.

— Cu plăcere, dar mâine are loc o sărbătoare mare a zeului Muntu-Muntu şi nu pot lipsi. V-aş fi invitat să luaţi parte, dar văd că sunteţi grăbiţi să-l salvaţi pe prietenul dumneavoastră.

— La întoarcere am vrea să vă vizităm din nou, dacă ne permiteţi, zise Marian.

— Evident domnilor. M-aş bucura mult dacă aţi putea fi oaspeţii mei câteva zile.

— Am uitat să vă mai spunem ceva, domnule profesor. Pe drum încoace, de cealaltă parte am fost observaţi prin

binoclu de un alb. Am crezut la început că este vorba de una din iscoadele dumneavoastră, explică Marian.

— Spuneţi un alb domnule Farrow, întrebă mirat profesorul. Aici n-am întâlnit niciodată albi şi sunt pe drumuri. Am descoperit o a doua ieşire din vale, care duce prin grota sfântă. Acolo n-are voie să intre nici un indigen care să nu profaneze sanctuarul şi să insulte pe zei. Numai la ritualele sfinte au voie să intre.

— Poate că-l vom mai revedea, spuse Marian. Precis că ne observa de mult. La început credeam că este în legătură cu ruina.

— Domnilor, acest lucru mă interesează mult, răspunse profesorul Thick, Dacă în trei zile nu vă întoarceţi voi începe cercetările proprii. Căci acest alb mi se pare suspect mai ales că, după cum spuneţi, se ascunde. Când doriţi să plecaţi de aici?

— Mai avem un drum lung de parcurs şi am pleca încă acum ca până seara să fim în pădure.

— N-aveţi nevoie să plecaţi acum, domnilor. Vă conduce eu cu două ore înainte de a răsări soarele şi la început de ziuă sunteţi în pădure. Al doilea tunel găsit de mine străbate mult muntele şi scurtează drumul. De aici în două ore sunteţi în pădure, iar de acolo mai aveţi de mers o zi până la ruină, unde veţi ajunge seara. Rămâneţi deci astăzi oaspeţii mei şi la noapte am să vă conduc la grota sfântă, care este al doilea tunel de ieşire. Aşa nici un indigen nu va observa unde aţi rămas.

— Bine domnule profesor. Ia stai, Goliath a văzut la intrarea în tunel un animal cam de douăzeci de centimetri cu ochi mari şi rotunzi care a dispărut, aici, în vale. Pe loc ne-am gândit la ochii de care am auzit în legătură cu ruina.

— Putea să fi fost o bufniţă, spuse profesorul, o Bakeker.

— O Bakeker, domnule profesor? Nu am auzit de aşa ceva, spuse Marian mirat.

— O Bakeker este o bufniţă sfântă la indigeni. Superstiţioşi, când au ceva important de făcut, aşteaptă strigătul de încurajare al bufniţei Bakeker. Musul dumneavoastră spune clar că nu a recunoscut animalul.

— Credeţi că şi la ruină este o bufniţă Bakeker, domnule profesor?

— Nu cred, indigenii cunosc strigătul ei şi l-ar fi recunoscut. Poate reuşiţi dumneavoastră să dezlegaţi misterul.

— Vrem acest lucru în orice caz, domnule profesor. Mai sper ca în timp de trei zile să vă pot informa despre albul din

munţii dumneavoastră, răspunse Marian.

— Vă doresc toate cele bune, domnilor. Acum a face cu dumneavoastră o plimbare prin imperiul meu. Indigenii nu vor întreprinde nimic contra dumneavoastră căci sunteţi sub protecţia mea. Dacă doriţi puteţi să vă uitaţi la toate acestea cât mai bine!

Cam două ore ne conduse profesorul Thik prin imperiul său. Era de recunoscut cu câtă dragoste a ordonat el acest loc. Peste tot o ordine desăvârşită. Oamenii păreau că nu ne văd. Rareori arunca vreunul câte o privire fugară asupra noastră, apoi repede îşi apleca ochii. Evident că profesorul Thik şi-a pus iar fantastica podoabă pe cap. Goliath păşea din când în când lângă el ca un favorit deosebit al regelui.

Am intrat în grota sfântă. Acolo profesorul ne-a arătat tunelul secret, cunoscut doar de el. Tunelul, a apărut printr-o erupţie, foarte de mult şi trecea prin munte.

Seara am stat iar împreună în coliba profesorului care ne povesti multe din viaţa lui. A fost în multe părţi ale lumii, dar ca şi pe noi India l-a atras mereu, ajungând să se stabilească la Singapore.

— Când aveţi să vă terminaţi treaba, domnilor, aş veni o vreme cu dumneavoastră. V-aş ruga să mergeţi cu mine în Borneo unde, în urma cu ani, am avut o întâmplare ciudată. Mi-aş lua aici concediu, lucru foarte simplu. Le spun doar că sunt invitat de zei şi voi lipsi o vreme.

Şi noi ne-am bucura să călătorim cu dumneavoastră, răspunse Marian. Aţi putea să ne spuneţi ce aţi trăit la Borneo? Şi noi am fost de câteva ori pe insulă.

V-aş spune, domnilor, când vom pleca de aici, altfel capul vă va sta numai la asta.

O treabă ciudată. Am numit casa unde am fost adăpostiţi casa „groazei”. Mai târziu îmi veţi da dreptate, întoarceţi-vă dar cu bine şi plecăm spre Borneo.

După ce luarăm o cină simplă, ne-am culcat devreme în cameră am încăput cu toţi.

Dimineaţa, cu trei ore înainte de răsăritul soarelui, eu am fost trezit primul, apoi i-am trezit şi pe ceilalţi. Am dejunat cu el şi peste o oră am plecat la drum.

Fără a fi văzuţi de indigeni care dormeau liniştiţi în colibele lor ajunserăm la grota sfântă. El ne-a însoţit o vreme, după un timp ne-a părăsit pentru a fi la crăpatul zilei iarăşi în sat. Noi am mers mai departe. Marian spuse încet.

— Robert, eu cred că profesorul nu numai că a studiat credinţa indigenilor ci încet fără ca ei să-şi dea seama. Îi converteşte la creştinism. El este aici nu numai rege şi preot

ci şi un fel de misionar. Dacă mai stă aici câteva luni va fonda o comunitate creştină.

— Cred că profesorul este un on excelent. M-aş bucura dacă am călători cu el un timp.

— Pongo ne face un semn, probabil, că suntem la capătul tunelului.

Pongo şi Goliath erau cam cu zece metri în faţa noastră. Acum s-au oprit. Ne-am grăbit iar când i-am ajuns, Pongo ne-a spus secretos:

— Pongo văzut iarăşi ochi mare în întuneric, ochi lumina mare. Acum iar dispărut.

— Hai repede, poate îi mai vedeam, strigă Marian. Precis este bufniţa, aşa cum spunea profesorul Thick.

— Ochii sărit. Pongo văzut clar, răspunse camaradul nostru.

Era sceptic, cu toate că noi îl dezvăţaserăm de superstiţii. Când noi am mers mai departe el ne-a urmat. Dar, n-am mai văzut nimic. Puţin după această întâmplare eram la capătul tunelului şi la marginea unei păduri dese. Imediat, lateral, era o potecă tăiată probabil de profesorul Thick. S-a făcut ziuă. Se ştie că la tropice nu există o trecere între zi şi noapte şi invers. Brusc se face lumină sau întuneric. Deoarece profesorul ne-a descris exact drumul spre ruină nu am mai stat pe gânduri şi am intrat în pădure mergând pe cărarea găsită.

IV
RUINA BÂNTUITĂ DE SPIRITE

POTECA PE CARE MERGEAM ERA ÎNGUSTĂ şi era atât de invadată de vegetaţie că Pongo trebuia să ne deschidă drumul. Eram atenţi la orice zgomot, dar de animale nu ne temeam, căci acestea vânau doar noaptea. Spre prânz traversarăm un râu nu prea lat. Înainte însă prânzirăm iar Pongo căută un vad, apa fiind destul de adâncă. Am găsit locul potrivit pentru traversare la cincizeci de metri de locul taberei noastre, în amonte. Pongo traversă încet râul, fiind observat de Goliath. Acesta strigă dintr-o dată li noi sărirăm repede în picioare, crezând că vreun animal îl atacă.

Dar el se uită spre râu. Îşi scoase pistolul şi ţintea ceva care înota în râu.

Pongo se oprise în mijlocul apei. Recunoscuserăm motivul. Goliath voia să-l avertizeze pe Pongo: în apă apăruseră trei crocodili care-i barau drumul spre celălalt mal. Dar nici înapoi nu putea veni, căci din spate apăruse un al patrulea crocodil care se îndrepta spre Pongo. Pongo nu avea la el decât cuţitul său mare şi bumerangul adus din Australia. Pe când mi-am ridicat carabina, l-am văzut luând bumerangul şi aruncându-l. Înainte de a putea trage, bumerangul vâjâi prin aer, lovi capul unui crocodil şi se întoarse înapoi la Pongo. În clipa următoare l-a aruncat a doua oară, având acelaşi efect. Toate acestea s-au petrecut atât de repede încât noi nu am putut interveni.

Crocodilul lovit de Pongo a dispărut sub apă unde a început să se zbată. Între timp crocodilul din spate s-a apropiat încet şi-l putea atinge în orice moment. Dar drumul spre malul opus nu era liber, dar nici ceilalţi crocodili nu păreau a voi să-l atace. Noi de pe mal nu puteam răni mortal crocodilul cel mai apropiat de Pongo, căci ne întorcea spatele. De acea am tras asupra celor doi din faţă, câteva focuri bine ţintite. Prin asta situaţia lui Pongo deveni periculoasă, căci crocodilii loviţi se zbăteau sub apă putându-l lovi cu cozile lor lungi oricând. El însă nu le-a dat nici o importanţă şi a făcut doi paşi spre crocodilul care se furişa spre el din spate. Crocodilul cu partea superioară a corpului pe jumătate afară din apă nu se putea mişca repede, ceea ce era în avantajul lui Pongo. Acesta se oprise şi observă crocodilul care se apropia încet. Tocmai când îşi deschise botul şi se năpusti în faţă bumerangul izbi cu putere vârful botului crocodilului. Acesta se aruncă într-o parte şi începu

să se zvârcolească în apă. Acum Pongo merse repede prin apă, căci apa era puţin adâncă aici şi ajunse în câteva secunde la malul nostru.

Crocodilii ucişi de noi se scufundară încet în apă. Numai cel lovit de Pongo se mai zvârcolea. Lovitura nu a fost mortală, dar era foarte dureroasă. Aşteptam cu carabinele pregătite ca să-i dăm lovitura de graţie, când va ridica capul sus din apă.

Goliath i-a strâns bucuros mâna lui Pongo. Vedeam cât era de bucuros că Pongo scăpase de pericol.

Atunci apăru capul crocodilului. Ne mai văzându-l pe Pongo acesta s-a întors spre noi. Am tras pe loc şi am nimerit bine. Crocodilul s-a scufundat iarăşi, dar după câteva minute de zbatere se linişti şi rămase nemişcat.

— Acum drumul liber, Masser, spuse Pongo, nu alţi crocodili, aici numai patru fost.

— Poate că mai sunt şi alţi şi ne pândesc de sub apă, am spus eu. Primul tău crocodil nu este mort, Pongo!

— Nu crocodil aici, răspunse el. Primul crocodil înoată repede când Pongo lovit la el. Alţii plecat Masser. Dacă şi alţii, aceştia sfâşie la crocodil morţi.

Aici Pongo avea dreptate. Crocodilii morţi s-au scufundat şi nu au fost sfâşiaţi de ceilalţi. Ca să ne dovedească, Pongo intră iarăşi în vad şi a trecut repede pe malul opus de unde s-a întors imediat.

— Masser, acum repede, altfel poate vine alţi crocodili, zise Pongo. Peste un sfert de oră trecurăm de vad şi intrarăm în pădure.

De câteva ori am impresia că auzim zgomote ciudate dar nici odată nu descoperirăm nimic. Aveam totuşi impresia că eram urmăriţi. Mă gândeam la omul care ne observase de pe stânca de vis a vis de locul nostru de popas. I-am mărturisit lui Marian temerile mele. Acesta se gândi puţin şi apoi râse.

— Asta o vom afla curând, Robert. Mă ascund în tufiş când voi veţi trece mai departe. Eventualul urmăritor trebuie să treacă de mine.

— Nu-l laşi mai departe pe Pongo? l-am întrebat eu îngrijorat. Lui precis nu i-ar scăpa.

— Nu-ţi face griji de mine, Robert, zâmbi el. Mergeţi liniştiţi mai departe şi nu vă uitaţi prea des în spate. Acum dispar aici în tufiş.

— Tocmai am trecut de o curbă, iar Marian intră fără vorbă în tufiş. Noi ne-am continuat drumul. Totuşi am propus că la următoarea curbă să-l aşteptăm, pentru a-l putea veni în ajutor la nevoie lui Marian. Şi Pongo se opuse. I-am

făcut semn să-şi continue drumul, deoarece observase şi el absenţa lui Marian de aceea mergea mai încet. După câteva minute am ajuns la curba următoare, aici ne-am oprit şi ne-am ascuns. Pongo nu spuse nici o vorbă, bănuia că suntem urmăriţi. Trecură minute de aşteptare tensionată.

Credeam deja că mă înşelasem şi că zgomotele din spate erau făcute de animale, când auzii vocea lui Marian:

— Stai sau trag!

În clipa următoare, fugirăm înapoi, cu Pongo în frunte. În mijlocul potecii, în faţa lui Marian sta un alb care tocmai ridica mâinile sus. Era cu spatele la noi şi se sperie rău când a fost înşfăcat de Pongo care-i trase braţele la spate.

Era îmbrăcat în haine de matroz, care erau într-o stare jalnică. Marian voi să-l întrebe ceva, când Mr. Cook exclamă mirat:

— Dar acesta este Hennricks subofiţerul şef al lui Pillar. De unde veniţi, am auzit că sunteţi mort şi îngropat?

Eram şi noi miraţi. La un semn a lui Marian, Pongo i-a dat drumul omului, care respiră uşurat când l-a recunoscut pe căpitanul Cook.

— Dumnezeu fie lăudat, domnule căpitan, că vă în întâlnesc aici. Rătăcesc de luni de zile în pădure şi nu ştiu încotro s-o apuc. Am dat peste tot de indigeni şi a trebuit să schimb direcţia din care veneam. La urmă am ajuns în munţi şi mă ascund aici.

— Deci dumneavoastră ne-aţi observat cu binoclul, întrebă Mr. Cook. De ce n-aţi venit la noi?

— Pentru că nu ştiam dacă sunteţi prieteni sau duşmani. La ruină trebuie că trăieşte un alb, de aceea credeam că sunt urmărit.

— Ia povesteşte-ne în linişte totul, ceru Marian. Sunteţi al doilea matroz cu care căpitanul Pillar a venit atunci aici. Am auzit că Pillar vă credea mort.

— Aşa a fost domnilor. Îmi amintesc cum am fost cu Căpitanul Pillar şi cu Jim la temple. De odată am simţit o înţepătură fină în braţ şi am încremenit. Probabil o săgeată otrăvită. Nu mă mai puteam mişca, dar auzeam totul. M-a apucat groaza, când căpitanul meu crezând că-s mort a vrut să mă îngroape. A şi făcut-o. Dar de frică n-a mai săpat groapa prea adâncă, ci m-a acoperit numai cu nisip şi muşchi. Respiram greu, dar nu m-am sufocat. După două ore m-am întremat ceva şi m-am eliberat încet din mormântul meu. Era în spatele unui desiş. Când m-am ridicat, am văzut printre crengi, la uşa ruinei un alb şi am crezut la început că este şeful meu. Apoi spre groaza mea am văzut câteva siluete

întunecate, care se avântară în desişul cel mai apropiat, probabil să mă caute. Am şters-o repede. Din fericire mai aveam arma mea la mine şi binoclul. Credeam că în fiecare moment voi fi prins şi am alergat până seara. Deodată aproape de mine apărură indigeni. Nu-mi rămase decât să mă urc în copac. Pentru mine singura salvare era să merg pe direcţia pe care am venit încoace. Noaptea mi-am petrecut-o în copac. De abia dimineaţa am coborât din copac şi am luat direcţia spre Manado. Dar curând am fost iar descoperit de indigeni şi hăituit prin pădurea deasă. La urmă m-au prins şi m-au dus în satul lor. Acolo am stat patru luni. Nu eram legat şi mă puteam mişca în voie prin sat. Dar nu puteam pleca. Nu ştiu ce aveau cu mine de gând, aşteptau o zi în care să fiu omorât. Eram mereu însoţit de doi indigeni şi trebuia să fac mereu ce mi se spunea. Cu timpul am descoperit unde îmi ţineau lucrurile. Mereu m-am gândit la fugă, dar trebuia să-mi iau armele. Într-o noapte mi-a reuşit. Indigenii plecaseră la vânătoare şi când se întunecă şi ei încă nu se întorseseră, reuşi să-mi păcălesc paznicii şi m-am strecurat nevăzut în colibă unde-mi erau lucrurile, le-am luat şi am dispărut în pădure. Evadarea mea a fost repede descoperită. Din nou m-au hăituit dar nu m-au mai prins. Am ajuns în munţi şi m-am ascuns într-o grotă. Acolo am trăit un timp. Plecam în pădure doar ca să vânez. Ieri am văzut câţiva albi, dar nu ştiam ce este cu ei. De aceea v-am urmărit, dar pe Mr. Cook nu l-am recunoscut, altfel al fi venit demult la dumneavoastră.

— Acum trebuie să ne conduceţi la ruină, spuse căpitanul Cook şi căpitanul dumneavoastră şi Jim au dispărut. S-au dus iarăşi la ruină.

Matrozul era îngrozit. Nici el nu cunoştea drumul şi fiind vorba de căpitanul lui s-a întors bucuros la ruină.

Noi ne-am bucurat că am mai găsit un ajutor, sperând să reuşim să-i salvăm pe cei doi dispăruţi.

— Am impresia că un alb este implicat în acest lucru, cu bântuitul de spirite, spuse Mr. Cook pe când ne reluarăm drumul. Siluetele întunecate văzute de Hennricks sunt precis hinduşi.

— Şi eu mă gândesc e caută un alb în pustietatea asta, răspunse Marian.

— Indienii nu se supun unui alb dacă vor aici să-şi venereze vreo zeitate.

— Poate că şi el era prizonier, interveni eu. Hennricks n-a mai putut să-l observe.

— Atunci precis n-ar fi apărut în uşa templului, Robert. Nu, aici este ceva neclar. Apropiindu-ne tot mai mult de

luminişul cu ruina am întrerupt discuţiile. În pădure puteau fi oriunde iscoade.

Ajunserăm acolo înaintea nopţii. Stăturăm la început ascunşi în desiş ca să vedem dacă aici erau oameni.

În luminiş se ridica vechea ruină. Era un temple. O uşă lipsea. În semiîntunericul din interiorul templului se putea vedea un soclu, pe care cândva tronase idolul. La început Marian nu voi să intre în ruină. Credea că noaptea va vedea aşa zisă fantomă pe care voia s-o urmărească. Aşa rămaserăm în ascunziş şi aşteptarăm noaptea. După o jumătate de oră s-a făcut întuneric. Cum luna nu răsărise încă, vedeam neclar. N-avea rost să ne furişăm mai aproape căci acum oricum nu ne puteam folosi de lanternele noastre.

Răbdarea ne-a fost pusă la grea încercare. În fine răsări luna care-şi risipea în jur lumina. Era atâta lumină încât vedeam în interiorul templului. Nai trecură câteva minute. De odată Mr. Cook mă prinse de braţ. Ştiam ce voia să spună şi-l linişti cu o mişcare de mână.

În interiorul templului văzusem şi eu clar doi ochi mari care apăruseră din spatele soclului. Mi se părea că ne observau.

Marian ne-a făcut semn să ne furişăm spre temple. Căpitanului Cook îi şopti să rămână pe loc, după tufe cu Goliath. Pongo ne însoţi. Ne-am târât ca şerpii şi ne ridicarăm doar în luminiş.

Deodată văzurăm plutind în interiorul templului o siluetă albă. Era neclară şi, cum a dispărut iar în fundalul templului, ne-am grăbit să ajungem la templu. Fugind ne aprinserăm lanternele şi luminarăm tot templul. Era gol. Nimic nu mai dovedea că aici tocmai apăruseră cei doi ochi mari şi o siluetă albă care a plutit prin templu. Rămaserăm la uşă şi luminarăm fiecare colţ al templului. Căpitanul Cook şi Hennricks îşi pierduseră răbdarea. Veniseră după noi şi stăteau acum aici crezându-ne în mare pericol.

Cum în temple nu găsirăm nimic suspect, intrarăm. Cunoşteam destul de bine amenajarea interioară a acestor temple indiene şi ştiam unde obişnuiau preoţii să-şi dispună capcanele. Soclul trebuia în primul rând cercetat. Acolo era ascuns probabil secretul templului. Pe când Marian lumina soclul eu îmi îndreptai lumina de mai multe ori prin toată încăperea. Nu-mi puteam închipui că aici mai practicau ritualuri divine. Totul fiind vizibil abandonat şi neîntreţinut. Şi eu voiam să cercetez soclul şi-mi îndreptai lumina lanternei spre piatră. În clipa următoare scăpai lanterna din mână şi simţi în obraz o înţepătură fină. În câteva secunde,

înţepenisem. Fulgerător mi-am amintit de povestea lui Hennricks. Ochii îmi erau larg deschişi şi putui să mai văd că tovarăşii mei avuseră aceeaşi soartă. Ne prăbuşirăm concomitent la pământ. Credeam că şi ei, ca şi mine văd totul în jur. Lanternele noastre, nu se stinseră la cădere, continuând să lumineze neîntrerupt.

V
O ZEIŢĂ FIOROASĂ

TRECUSERĂ CĂTEVA MINUTE, apoi văzui cum soclul de piatră se ridică încet. Siluete întunecate ieşiră şi ne prinseră. Erau precis indieni. Furăm târâţi spre deschiderea de sub soclu şi lăsaţi să alunecăm în adânc pe un plan înclinat. În întunericul deplin nu se putea vedea nimic. Curând fui înşfăcat de mâini viguroase care mă opriră şi mă duseră de acolo.

În faţa mea apăru o lumină. Eu am fost dus într-o încăpere şi culcat la pământ. La pereţi erau fixate două făclii care luminau încăperea. Deoparte în fund am văzut o statuie de idol, oribilă. Era zeiţa Kali, zeiţa morţii. Cu toată interdicţia din partea guvernului colonial, ea mai avea şi azi numeroşi adoratori secreţi. Ştiurăm imediat ce soartă ne aşteaptă. Mă trecură fiorii la gândul căpitanului Pillar şi la matrozul Jim. Urmam şi noi să fim jertfiţi acestei groaznice zeiţe. Efectul otrăvii trebuia după spusele lui Hennricks să înceteze curând.

Camarazii mei fură şi ei târâţi în aceeaşi încăpere cu mine. Cu toată înţepenirea mea puteam vedea totul clar.

Patru indieni aprindeau mai multe făclii, aşa că luminozitatea era bună. Curând în fundul templului se deschise o uşă secretă şi un alb veni încet spre noi. Când a fost aproape, observai că poartă o mască albă pe faţă. Mâinile sale aveau culoarea închisă ca ale indienilor. Părea a fi preotul şef. Ne-a cercetat o vreme şi spuse în engleză:

— Ştiu că auziţi tot ce vă spun. Aţi descoperit sanctuarul nostru şi vreţi să-l trădaţi. Preoţii mei sunt însă pe faţă. Peste două zile va fi sărbătoarea unei zeiţe, atunci veţi fi sacrificaţi.

Preotul se îndepărtă încet. Încercai să calculez timpul scurs de la neutralizarea noastră. Hennricks ne spuse că la el ţinuse cam două ore. Doar de nu ne-ar lega. Încă nu am fost legaţi, nici armele nu ni le luaseră. După cum apreciasem trecuseră cam o oră şi jumătate. Mai trecu un sfert de oră şi simţeam cum mă întremez. Atunci au apărut doi indieni. Într-o clipă furăm legaţi şi dezarmaţi. De furie am vrut să urlu. Acum eram fără putere. Furia mi se înteţea pe măsură în care simţeam că îmi recapăt forţele şi că-mi pot mişca membrele. Indienii plecaseră lăsând să ardă o singură făclie. Lumina ei ajungea ca să putem fi observaţi, aşa că nu puteam face nimic pentru salvarea noastră.

— Asta da ghinion, Mariane, zisei eu încet. Nu ne-am gândit la ce-a zis Hennricks şi am păţit-o la fel.

— Mi-e neclar Robert. De unde s-au tras blestematele astea de săgeţi pe când eram în faţa soclului.

Trebuie să fie un orificiu prin care ne pândeau. Am fost atinşi foarte repede unul după altul. Indianul a fost precis tu ai căzut primul, apoi am simţit şi eu înţepătura.

— Ai văzut, Mariane că albul este indian, poartă probabil o mască albă de gumă pe faţă? El a dat din cap şi schimbă discuţia arătând spre camaradul Pongo. Pongo fixa neîncetat statuia zeiţei Kali. Cu toate că era legat, se ridicase pe jumătate. O făcurăm şi noi şi-i urmarăm privirea. Atunci văzurăm pe capul zeiţei doi ochi mari albicioşi. La început m-am speriat rău, dar apoi cu toată situaţia rea în care ne aflam, am început să râd, când am văzut capul micuţ căruia îi aparţineau ochii. Mă miram chiar că nu găsisem de la început rezolvarea, era un Maki-spectru. Mai văzusem acest animal în Sumatra. E ca să zicem aşa o reluare a broscoiului în clasa mamiferelor. Figura lui era de brotac, Mâinile şi picioarele sunt cala amfibieni, capul mult prea mare, ar fi sferic dacă botul, ca un con larg nu ar răsări din faţă. Gura foarte largă îi dă aspectul de broască ea întinzându-se până sub ochi, precum şi buzele groase. Expresia e întărită de ochii mari care amintesc de cei ai bufniţei. Sunt cei mai mari ochi la un mamifer. Aceştia sunt apropiaţi, ocupă cea mai mare parte din faţă cu un diametru minim de un centimetru şi jumătate. Maki-ul spectru poate ajunge la patruzeci de centimetri din care douăzeci şi trei, douăzeci şi patru de centimetri sunt daţi de coadă. La mulţi indigeni superstiţioşi are o faimă rea.

Acum mi-am explicat de ce indigenii din povestea căpitanului Hoffmann au rupt-o la fugă, pe când căpitanul încerca să-şi salveze matrozul. Văzuseră un maki-spectru. Acest animal răspândit în pădurile din insulele Celebes şedea acum pe capul zeiţei Kali şi se uita la noi. Se mişca liber în templu.

— Trebuie să ne eliberăm, îmi şopti Marian. Poate că Pillar şi matrozul lui mai trăiesc, dacă urmează să fie sacrificaţi împreună cu noi.

— Să văd dacă pot desface legăturile de la mâinile lui Cook, răspunsei încet. Pongo poate între timp să se ocupe de ale tale.

— Pst, vine cineva, mi-a şoptit Marian.

Nu avui timp să-mi dau seama ce se întâmplă şi mă speriai când cei patru indieni ne înşfăcară.

Ne-au dus într-o încăpere întunecoasă, care avea o uşă solidă.

De cum au plecat hinduşii, Marian îmi ceru să nu pierdem timpul. Cum legăturile nu erau prea strânse, reuşii să dezleg legăturile căpitanului Cook şi Marian era deja liber şi se puse să-l elibereze pe Pongo.

Peste un sfert de oră eram cu toţi liberi şi încercam să deschidem uşa. Degeaba, nici măcar Pongo cu forţa sa uriaşă nu putu face nimic.

— Degeaba, trebuie să aşteptăm până vine cineva, zise Marian. Ne culcăm din nou ca şi cum am mai fi legaţi. Dacă vine cineva, pe el! Să nu scoată nici un sunet.

— Masser Pongo face asta! Noi ştiam că se va descurca bine.

De odată mi-am amintit de Goliath. Rămăsese în spatele desişului şi îi fusese frică probabil să vină la templu. Şi Marian îşi făcea grijă pentru micuţul mus care era neputincios în faţa hinduşilor.

— Masser Goliath viclean, el nu lasă prinde la el, ne linişti Pongo. Poate Goliath curând aici vine şi ne eliberează.

Nu prea credeam asta, crezând mai degrabă că mus-ul va rămâne în spatele desişului să ne aştepte.

Dar mă înşelasem. După ce ne culcarăm iarăşi, ascultând la orice zgomot de afară, crezui că am auzit deodată un zgomot de închizător. I-am dat lui Pongo un ghiont să fie atent.

De la uşă se aprinse o lumină. Paşi repezi se apropiau de noi şi tocmai când Pongo a vrut să sară răsună vocea lui Goliath:

— Signori, Goliath vine eliberăm Signori. Indieni repede aici. Signori grabă. Se opri mirat când ne-a văzut sculându-ne fără legături. Marian îi luă lanterna şi o stinse. Acum nu era timp să-l întrebe cum putuse intra în templu. Ne trebuiau armele noastre. Erau puse într-o încăpere unde era şi statuia zeiţei Kali. Am văzut clar cum un hindus le-a pus acolo jos. Le-am spus însoţitorilor noştri să rămână jos şi să ne aştepte în încăpere, căci ne puteam trăda uşor, dacă am fi mers împreună. După ce vom fi recuperate armele, nu aveam de ce să ne mai temem de hinduşi.

Plecarăm pe furiş, Marian şi cu mine. Curând am fot înapoi şi spre bucuria noastră, văzurăm armele noastre pe piatra de sacrificiu.

De acum le aveam în mână, când deodată, în spatele nostru, răsună un strigăt strident. Auzirăm picioarele goale alergând pe pardoseala de piatră. Marian stinse lanterna. Drumul înapoi la camarazi l-am făcut pe întuneric, ca să nu

ne trădăm. Când am ajuns la capătul gangului, se aprinse o lumină puternică.

Trecurăm prin dreptul unei uşi, pe care Marian o deschise. El îşi aprinse lanterna şi văzurăm în mica încăpere doi oameni legaţi la pământ. După îmbrăcăminte ne dădurăm seama că nu puteau fi decât căpitanul Pillar şi matrozul său.

— Taie-i legăturile îmi şopti Marian, încet, eu păzesc gangul.

După ce le tăiarăm legăturile, cei doi abia se puteau ţine pe picioare şi mişca, fuseseră prea mult timp legaţi. Când însă pistolul lui Marian detună de două ori în gang se îndreptară şi stăteau nesiguri pe picioare. Marian îmi spuse că trebuise să tragă două focuri de avertizare, deoarece apăruseră hinduşi în gang.

Camarazii noştri ne veniră în întâmpinare la auzul împuşcăturilor. Căpitanul Cook şi Pillar se salutară scurt dar foarte prietenos.

În acest moment sub noi pământul se cutremură, zidurile templului se clătinau. Răsună o detunătură înăbuşită. Pereţii se mişcau. Gangul din spatele nostru era intact, aşa că fugirăm de-a lungul lui, aprinzând lanternele.

După o sută de metri ajunserăm la o uşă închisă cu un zăvor. Marian o deschise. În faţa noastră era o pădure deasă, de nepătruns. Ieşirăm afară şi am respirat cu plăcere aerul curat şi proaspăt.

Deodată răsună o a doua explozie. În spatele nostru se prăbuşeau cu mult zgomot pereţii. Am intrat în desiş când ne-am simţit în siguranţă.

Marian a putut împărţi armele şi obiectele posesorilor lor.

Am mai rămas o noapte în pădure. Goliath ne povesti că s-a furişat în temple, pe când hinduşii ne duceau jos. Cum gaura nu s-a mai închis după un timp s-a strecurat prin ea şi spre groaza lui a alunecat în jos. Mai târziu ne-a văzut în templu fără ca el să fie văzut de indieni.

Căpitanul Pillar şi matrozul său o păţiseră cum am păţit-o şi noi. Pillar se bucură mult când l-a văzut pe Hennricks cel crezut mort.

Apoi ne-am dus iarăşi la templu. N-am găsit decât o grămadă de pietre. Hinduşii au dorit cu orice preţ să ne împiedice evacuarea, pentru asta au sacrificat templul ruinat. Nu ştiam dacă pieriseră în explozie şi nu aveam uneltele necesare degajării pereţilor dislocaţi şi a molozului.

Încă în acea zi pornirăm înapoi şi rămăseserăm două zile la profesorul Thick. Acesta veni cu noi în locul lui numise un indigen mai vârstnic în care se putea încrede.

Am plecat înapoi la Manado. Căpitanul Pillar trebui să părăsească portul imediat şi el ne strânse mâna la plecare.

În dimineaţa următoare iahtul nostru ieşi în larg. Voiam să ajungem cât mai repede la insula Borneo unde profesorul Thick voia să ne arate „casa groazei”. Iar acolo ne aşteptau noi şi palpitante aventuri.

Sfârşitul volumului: **Ruina Misterioasă**

În numărul următor:

Nepotul lui Mister Tomkins

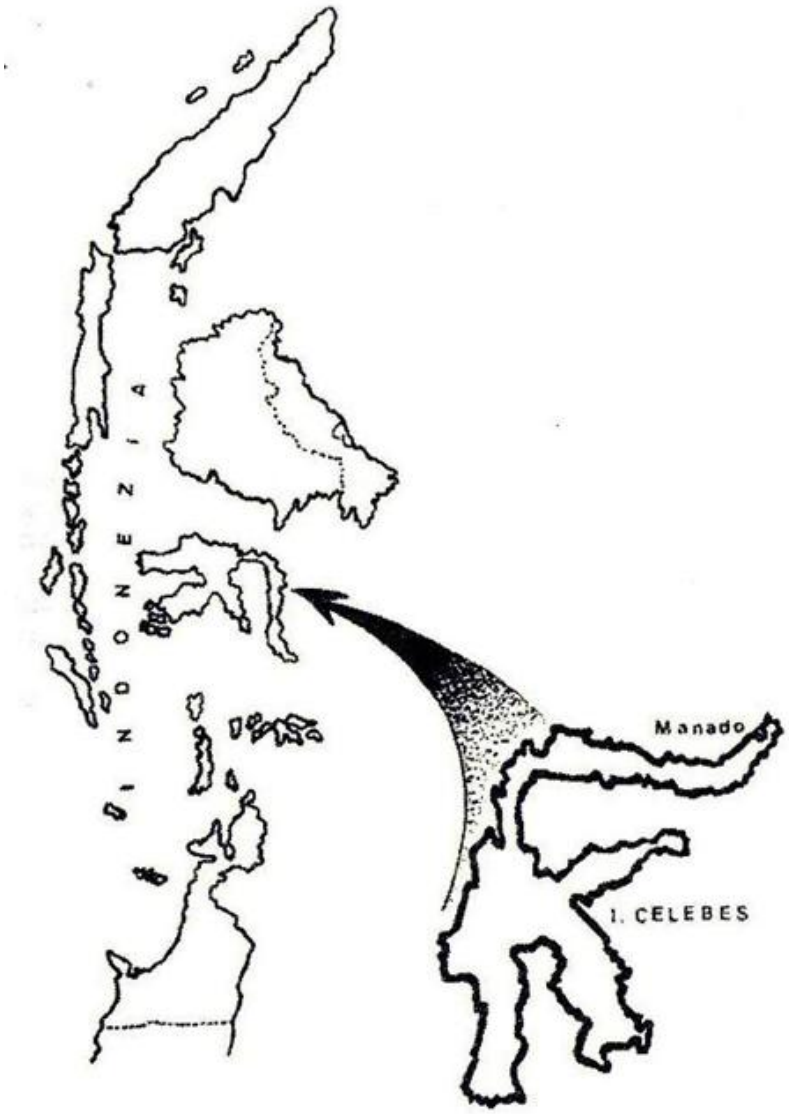
I N D O N E Z I A
Manado
I. CELEBES

In Numărul următor:

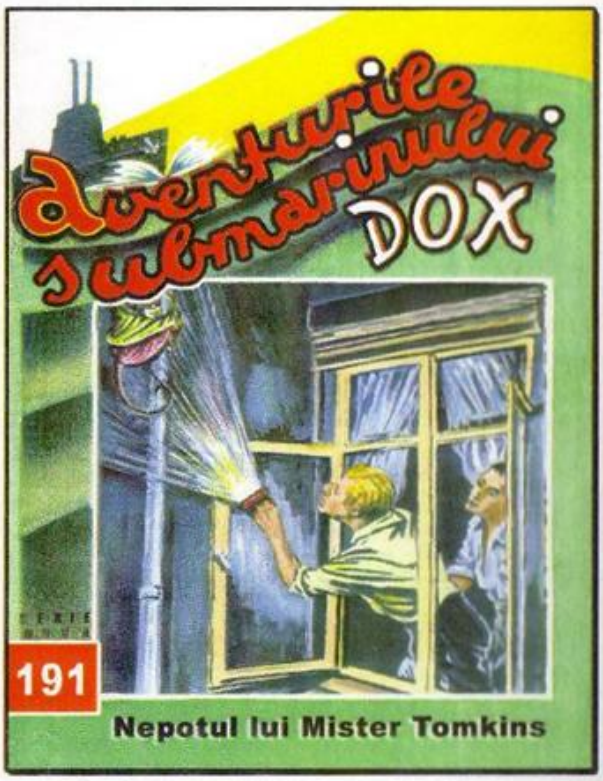

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro